

Sygn. akt II K 477/16

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 sierpnia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Tczewie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Marcin Matusiak

Protokolant: Izabela Kłos

w obecności prokuratora Prokuratury Rejonowej w Tczewie asesor M. U.

po rozpoznaniu w dniu 26 sierpnia 2016 r.

sprawy D. P., s. K. i G. z d. H., ur. (...) w T.

skazanego prawomocnymi wyrokami podlegającymi wykonaniu:

I. Sądu Rejonowego w Tczewie z dnia 13 czerwca 2014 r. w sprawie sygn. akt II K 308/14 za czyny:

- z art. 279 § 1 k.k. popełniony do dnia 12 lutego 2011 roku na karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności

- z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełniony do dnia 18 października 2013 roku na karę 1 roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności

które objęte zostały karą łączną w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności

II. Sądu Rejonowego w Tczewie z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie sygn. akt II K 360/15 za czyny:

- z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełniony w nocy z 22/23 listopada 2014 r. na karę 1 roku i 10 miesięcy,

- z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełniony w dniu 22 listopada 2014 r. na karę 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności

które objęte zostały karą łączną w wymiarze 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności

III. Sądu Rejonowego w Starogardzie Gdańskim z dnia 11 grudnia 2015 r. w sprawie sygn. akt II K 909/15 - wyrok łącznym, którym w pkt. I połączono skazanemu kary jednostkowe orzeczone wyrokami Sądu Rejonowego w Tczewie z dnia 04 grudnia 2009 r. w sprawie II K 390/09 i Sądu Rejonowego w Starogardzie Gdańskim z dnia 29 grudnia 2009 r. w sprawie II K 932/09 i wymierzono karę łączną 3 lat pozbawienia wolności.

***

I. na podstawie art. 569 § 1 k.p.k., art. 570 k.p.k., art. 573 § 1 k.p.k. oraz art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 86 § 1 i 4 k.k., art. 87 § 1 k.k. oraz art. 19 ust. 1 ustawy z dnia z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 396) łączy kary i kary łączne pozbawienia wolności orzeczone wobec skazanego D. P. wyrokami:

Sądu Rejonowego w Tczewie z dnia 13 czerwca 2014 r. w sprawie sygn. akt II K 308/14,

Sądu Rejonowego w Tczewie z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie sygn. akt II K 360/15,

Sądu Rejonowego w Starogardzie Gdańskim z dnia 11 grudnia 2015 r. w sprawie sygn. akt II K 909/15,

i wymierza mu karę łączną 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności;

II. pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w wyrokach wskazanych w pkt. I sentencji wyroku pozostawia do odrębnego wykonania;

III. na mocy art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej w pkt. I kary łącznej zalicza skazanemu okres odbywania kary:

w sprawie II K 308/14 Sądu Rejonowego w Tczewie, tj. od 01 grudnia 2014 r. do 26 sierpnia 2016 r.,

w sprawie II K 909/15 Sądu Rejonowego w Starogardzie Gdańskim, tj. od dnia 27 lipca 2011 r. do dnia 27 lipca 2013 r.,

w sprawie II K 360/15 Sądu Rejonowego w Tczewie, tj. w dniu 23 listopada 2014 r.;

IV. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. L. kwotę 295,20 zł (dwieście dziewięćdziesiąt pięć złotych 20/100) tytułem kosztów obrony świadczonej na rzecz oskarżonego z urzędu, w tym 55,20 zł (pięćdziesiąt pięć złotych 20/100) tytułem podatku VAT;

V. na mocy art. 626 § 1 k.p.k. i art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 6 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t. j. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223, z późn. zm.) nie pobiera od skazanego opłaty od wyroku łącznego i zwalnia go od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa wydatków poniesionych w toku postępowania o wydanie wyroku łącznego.

Sygn. akt II K 477/16

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

D. P. złożył wniosek o wydanie wyroku łącznego i połączenie kar orzeczonych wyrokami w sprawach o sygn. akt: II K 360/15, II K 308/14, II K 932/09 i II K 390/09. Wniósł o zastosowanie zasady pełnej bądź częściowej absorpcji. Podniósł, że jest osobą młodą, chce zerwać z dotychczasowym towarzystwem. Bierze udział w programach readapcyjno – resocjalizacyjnych. Pozostaje w związku z A. W. od 2010 r. Po opuszczeniu zakładu karnego chce podjąć pracę. Obecnie jest w trakcie nabywania kwalifikacji zawodowych elektryka. Chciałby założyć rodzinę i być przykładowym obywatelem Rzeczypospolitej.

(dowód: wniosek – k. 4)

W chwili obecnej względem odnośnie skazanego D. P. następujące kary podlegają wykonaniu:

I. kara łączna 2 lat pozbawienia wolności orzeczona wyrokiem Sądu Rejonowego w Tczewie z dnia 13.06.2014 r. w sprawie II K 308/14, wynikająca z połączenia kar jednostkowych:

a. roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 279 § 1 k.k. i

b. roku i 5 miesięcy za czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

którą skazany odbywa w okresie od 1.12.2014 r. do 30.11.2016 r.,

II. kara łączna 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczona wyrokiem Sądu Rejonowego w Tczewie z dnia 25.11.2015 r. w sprawie II K 360/15, wynikająca z połączenia kar jednostkowych:

a. roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i

b. 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

III. kara łączna 3 lat pozbawienia wolności orzeczona wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Starogardzie Gdańskim z dnia 11.12.2015 r. w sprawie II K 909/15 wynikająca z połączenia kar orzeczonych wyrokami:

a. wyrokiem Sądu Rejonowego w Tczewie z dnia 4.12.2009 r. w sprawie II K 390/09 oraz

b. wyrokiem Sądu Rejonowego w Starogardzie Gdańskim z dnia 29.12.2009 r. w sprawie II K 932/09,

którą skazany częściowo odbył w okresie od 27.07.2011 r. do 27.07.2013 r. a resztę tej kary skazany będzie odbywał w okresie od 30.11.2016 r. do 29.11.2017 r.

(dowód: karta karna – k. 10-11, odpis wyroku – k. 13-16, 17-18, 19, informacja z bazy (...) k. 21, 22, 27, informacja o pobytach – k. 31, 40, informacja o pobytach i orzeczeniach – k. 42-43)

D. P. wychowywał się w rodzinie pełnej, w domu rodzinnym panowała poprawna atmosfera, nikt nie nadużywał alkoholu. Skazany był przeciętnym uczniem. Ukończył szkołę podstawową i gimnazjum, nie ukończył trzeciej klasy szkoły zawodowej. W życiu dorosłym zaobserwowano problemy z nadużywaniem alkoholu i środków odurzających. Jest bezdzietnym kawalerem. W miejscu zamieszkania posiada opinię negatywną, często był widywany pod wpływem alkoholu. Przejawiał zachowania agresywne. W izolacji penitencjarnej przebywa po raz drugi. Nie sprawdził się w warunkach zakładu karnego typu półotwartego. Prognoza penitencjarna co do dalszego pobytu w zakładzie karnym typu półotwartego była negatywna, skazany wymaga zwiększonej samodyscypliny i samokontroli. Prezentował niski poziom samodyscypliny. Poddano go badaniu na zawartość substancji niedozwolonych w organizmie. Wynik okazał się pozytywny. Skazany był 17-krotnie nagradzany, karany dyscyplinarnie był raz. Zachowanie skazanego zostało określone jako poprawne, a w ostatnim okresie jako pozytywne. Odbywa karę w systemie programowanego oddziaływania. Zadania z tego wynikające realizuje. Jest uczniem, kształci się w zawodzie elektryka. Uzyskuje wnioski nagrodowe za sumienną naukę i zdyscyplinowanie. Nie deklaruje przynależności do podkultury przestępczej. Nie przejawia zachowań autoagresywnych. Wypowiada się krytycznie na temat popełnionych przestępstw. Składał próby o zatrudnienie, jednak z uwagi na brak wolnych miejsc pracy nie został zatrudniony. Prognoza penitencjarna na obecnym etapie pobytu w izolacji więziennej jest umiarkowana.

(dowód: opinia o skazanym – k. 41-41v)

Sąd zważył co następuje:

Zgodnie z obecnie obowiązującym brzmieniem art. 85 § 1 i 2 k.k. jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną w wyroku łącznym w odniesieniu do kar orzeczonych różnymi wyrokami (art. 568a § 1 pkt 2 k.p.k.), a podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa. Na uwadze należało mieć fakt, że z dniem 1.07.2015 r. znowelizowano przepisy określające zasady łączenia kar w wyroku łącznym. Zasadą jest, że do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem 1.07.2015 r. nie stosuje się nowych przepisów działu IX Kodeksu karnego regulującego zasady łączenia kar (art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, Dz. U. poz. 396). Jednocześnie jednak ustawodawca przewidział wyjątek od tej zasady. Mianowicie stosuje się przepisy nowe, jeżeli zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu 1.07.2015 r. Z tym ostatnim przypadkiem mamy do czynienia w niniejszej sprawie. Ostatni wyrok skazujący D. P. (wydany w sprawie II K 360/15 Sądu Rejonowego w Tczewie) zapadł w dniu 25.11.2015 r., tj. po dniu wejścia w życie nowych przepisów. Powyższa okoliczność „otwierała” możliwość (i jednocześnie konieczność) połączenia skazanemu wszystkich kar orzeczonych prawomocnie za przestępstwa, które przynajmniej w części nie zostały jeszcze wykonane. Biorąc pod uwagę powyższe sąd połączył w pkt. I wyroku kary łączne orzeczone wyrokami w sprawach: II K 308/14 Sądu Rejonowego w Tczewie, II K 360/15 Sądu Rejonowego w Tczewie oraz II K 909/15 Sądu Rejonowego w Starogardzie Gdańskim.

Zgodnie z art. 86 § 1 k.k. sąd wymierza karę łączną od najwyższej z kar do ich sumy. W tej sytuacji sąd mógł wymierzyć karę łączną w granicach od 3 lat pozbawienia wolności (najsurowsza z kar orzeczona wyrokiem w sprawie II K 909/15 Sądu Rejonowego w Starogardzie Gdańskim) do 7 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności (suma kar łącznych orzeczonych poszczególnymi wyrokami: 3 lata + 2 lata i 6 miesięcy + 2 lata pozbawienia wolności).

Zgodnie z treścią art. 85a k.k. orzekając karę łączną sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. O ile powyższe przesłanki niewątpliwie należy uwzględniać przy wymiarze kary łącznej nie oznacza to zdaniem Sądu, że należy całkowicie zrezygnować z wcześniej wypracowanych w orzecznictwie i doktrynie prawa karnego zasad orzekania kary łącznej. Wyrażenie „przede wszystkim” użyte przez ustawodawcę w treści art. 85a k.k. oznacza, że nie są to wszystkie okoliczności, jakie Sąd powinien mieć na uwadze orzekając karę łączną.

Powszechnie przyjmuje się, że istnieją trzy zasady wymiaru kary łącznej: zasada kumulacji, asperacji i absorpcji. (...) kumulacji polega na zwykłym zsumowaniu kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa. (...) absorpcji polega na tym, że najsurowsza z kar pochłania pozostałe. (...) asperacji polega zaś na zaostrzeniu najsurowszej z wymierzonych kar jednostkowych.

Na tle orzecznictwa Sądu Najwyższego wykształciła się reguła, że kara łączna powinna być tym więcej zbliżona do dolnej granicy (zasada absorpcji), im bardziej ścisły jest związek przedmiotowy i podmiotowy między poszczególnymi zbiegającymi się przestępstwami; im związek ten jest luźniejszy, kara łączna winna tym więcej zbliżać się do górnej jej granicy (zasada kumulacji). Związek ów polega na odległości czasowej między poszczególnymi przestępstwami, zbliżonym sposobie działania, na tożsamości osób pokrzywdzonych, wspólności ich dóbr itp. (por. wyrok SN z dnia 2.12.1975 r. w sprawie Rw 628/75, OSNKW 1976/2/33).

W aspekcie przedmiotowym związek zbiegających się realnie przestępstw wyrażają kryteria przedmiotowe poszczególnych przestępstw, a to bliskość czasowa ich popełnienia (największa - gdy czyny przestępcze popełniane są równocześnie lub bezpośrednio po sobie), osoby pokrzywdzonych (największa ścisłość związku zachodzi, gdy kilkoma przestępstwami pokrzywdzono tę samą osobę), rodzaj naruszonego dobra prawnego (im bardziej zbliżone dobra, tym większa bliskość przestępstw, zatem największa przy tożsamości dóbr), sposób działania sprawcy itd. W aspekcie podmiotowym chodzi o motywów bądź pobudki stymulujące sprawcę, rodzaj i formę winy itd. (tak: Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 19.01.2005 r., II AKa 274/04, KZS 2005/1/14).

Jednocześnie w orzecznictwie podkreśla się, że zarówno zastosowanie zasady kumulacji, jak i zasady całkowitej absorpcji stanowi wyjątek, który powinien występować jedynie w wyjątkowych sytuacjach. Zgodnie z utrwalonym już orzecznictwem całkowitą absorpcję można zastosować tylko wtedy, gdy wszystkie czyny wskazują bardzo bliską więź podmiotową i przedmiotową albo gdy orzeczone za niektóre z czynów kary są tak minimalne, że w żadnym stopniu nie mogłyby rzutować na karę łączną albo też istnieją jakieś inne szczególne okoliczności dotyczące osoby oskarżonego.

Przy tym związek przedmiotowy wyrażający się w podobnym sposobie działania i podobnej kwalifikacji czynów, nie przemawia sam przez się za stosowaniem absorpcji przy wymiarze kary łącznej, jeżeli każdy z przypisanych czynów odznacza się znacznym stopniem społecznej szkodliwości. Z tej racji okoliczność popełnienia ich w zbiegu realnym nie powinna pozostawać bez znaczenia dla określenia dolegliwości, jaką ma ponieść sprawca za popełnione przestępstwa. Bliski podmiotowy i przedmiotowy związek między przestępstwami, a także nawet podobieństwo tych przestępstw nie jest tak istotną przesłanką wymiaru kary łącznej, aby ograniczała albo eliminowała jakiekolwiek dyrektywy, które trzeba uwzględnić przy wymiarze tej kary.

Odnosząc powyższe rozważania do realiów niniejszej sprawy sąd uznał, że ani zastosowanie w pełni zasady absorpcji ani odwołanie się w całości do zasady kumulacji nie byłoby właściwe. Przeciwno zastosowaniu zasady absorpcji przemawiał chociażby fakt, że skazany oprócz tego, że swoim działaniem godził głównie w dobro prawne w postaci cudzego mienia (czyny z art. 279 § 1 k.k., art. 286 § 1 k.k., art. 288 § 1 k.k. i art. 280 § 1 k.k.), swoim zachowaniem

naruszył inne dobra prawne (życie i zdrowie ludzkie – art. 280 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k., jak również wiarygodność dokumentów i pewność ich obrotu – art. 270 § 1 k.k.). Przeciwno zastosowaniu takiej zasady przemawiał również fakt, że oskarżony godził w cudze mienie w różnoraki sposób. Przepęstwa zostały popełnione na szkodę różnych pokrzywdzonych i w różnym czasie. Skazany zdążył odbyć część orzeczonych kar. Z kolei przeciwko zastosowaniu zasady kumulacji przemawiała pewna więź czasowa pomiędzy poszczególnymi przestępstwami: czynów objętych ostatecznie wyrokiem łącznym w sprawie II K 909/15 Sądu Rejonowego w Starogardzie Gdańskim skazany dopuścił się bez wyjątku w kwietniu 2009 r., zaś czynów objętych wyrokiem w sprawie II K 360/15 Sądu Rejonowego w Tczewie skazany dopuścił się tej samej nocy.

Z uwagi na wcześniejszą karalność oskarżonego oraz niepowodzenie w stosowaniu środków probacyjnych, orzeczona kara łączna winna być zdaniem sądu stosunkowo surowa, inaczej nie spełni celów wychowawczych względem skazanego. Fakt popełnienia kilku przestępstw i to godzących w różnorakie dobra prawne również powinien znaleźć w wymiarze kary łącznej odzwierciedlenie. W przeciwnym wypadku w społecznej świadomości prawnej mogłoby powstać wrażenie, że sprawcy wielu przestępstw traktowani są łagodniej, aniżeli sprawcy pojedynczych przestępstw. W tej sytuacji sąd zastosował zasadę asperacji i wymierzył karę łączną w wymiarze 6 lat pozbawienia wolności. Kara ta w sposób należyty uwzględnia dyrektywy określone w treści art. 85a k.k. Bierze także pod uwagę postępy w procesie resocjalizacji skazanego i opinię odnośnie jego zachowania w zakładzie karnym, w której zdają się przeważać elementy pozytywne. Jednocześnie z uwagi na górną granicę, do której sąd mógł wymierzyć karę łączną, nie sposób jej uznać za rażąco surową.

Wszelkie pozostałe rozstrzygnięcia wyroków wskazanych powyżej podlegają odrębnemu wykonaniu, o czym sąd orzekł w pkt. II wyroku.

Na poczet orzeczonej kary łącznej sąd zaliczył skazanemu okres wykonywania tych kar (art. 577 k.p.k.), o czym orzeczono w pkt. III wyroku.

Skazanemu została udzielona pomoc prawna przez obrońcę ustanowionego z urzędu. Jej koszty nie zostały uiszczone w żadnej części, w związku z czym o tych kosztach należało orzec jak w pkt. IV, zgodnie z obowiązującymi przepisami (§ 1, § 2, § 4 ust. 1 - 3 i § 17 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, tj.: Dz. U. poz. 1801). Opłata maksymalna wynosiła 240 zł i taka też stawka została wzięta pod uwagę jako podstawa ustalenia wynagrodzenia. Nakład pracy obrońcy uzasadniał ustalenie wynagrodzenia w tej wysokości. Podkreślenia wymagał fakt, że kwota 240 zł nie jest wygórowana. Kwota ta została powiększona o stawkę podatku od towarów i usług.

W pkt. V na mocy art. 626 § 1 k.p.k. i art. 624 § 1 k.p.k. mając na uwadze osadzenie skazanego i brak środków i możliwości zarobkowych sąd zwolnił go od ponoszenia kosztów sądowych i obciążył nimi Skarb Państwa.